

ветѣ. И хлувва голѣма мжтна вода по низкитѣ лжки и полета, които обръща въ голѣмо езеро или широко море. И когато сетнѣ водитѣ спаднатѣ, грозенъ пѣсъкъ и калъ остава по полетата, та трѣбваше да се чака доклѣ да съхне.

Погледнете картата на стр. 533. Градътъ се е сгушилъ въ голѣмата извивка на Тунжа и съ южния си край достига до Марица. Петъ моста има хвърлени на Тунджа, задъ която има една голѣма махала. Отдѣсна страна на Марица се намира европейската махала Кара-агачъ съ хубави кжщи. Тука е и гарата на желѣзницата. Широкъ и добръ посланъ съ камъни пжтъ води отъ гарата по голѣмъ мостъ надъ Марица и Тунджа за града. Многобройни пжтища, като нерви изливатъ отъ града за полетата, за махалитѣ, за селата и за крѣпоститѣ. Отъ едната страна на града крѣпоститѣ сж свързани съ малка желѣзница.

Дойде 13 мартъ 1913 год. И счепкаха се този пжтъ не на шега многоглавата хидра и балканскитѣ левове . . . Слѣдъ двудневенъ грѣмъ, огънь, смъртъ всички българи запѣха:

Шуми Марица окървавена,
Плаче вдовица люто ранена,
Маршъ, маршъ, Одринъ е нашъ!

Сега едвамъ можа всѣки да разбере, какво ще каже „шуми Марица окървавена“ . . . Човѣшки трупове, кръвъ, дрехи, коне . . . всичко се вълнува въ нейнитѣ води. И турскитѣ пушки, хвърлени отъ господаритѣ имъ, потъваха въ мжтнитѣ ѣ води.

Побѣдителитѣ гордо влизатъ въ града.

Прѣдъ очитѣ имъ се извишава великолѣпната джамия Султанъ Селимъ, прочута съ четиритѣхъ си